

ARBEIDEREN

Nr. 14 11/12

1976 4. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

SEF: Kommuneforbundets provokasjoner må avvises!

Forbundsledelsen overtar SEFs kontorer

(Bilde: SEFA-posten)

Forbundsledelsen i Norsk Kommune forbund har vedtatt å ekskludere det sittende styret i Sosiale Etaters Fagforening i Oslo, og å oppløse foreninga.

Skal SEF nekte å bøye seg for forbundsledelsens vedtak, og dermed risikere å bli stående utenfor NKF og LO? Eller bør medlemmene formelt bøye seg for vedtaket, men reelt føre kampen videre med nye og illegale metoder innen forbundet og LO?

Dette spørsmålet tas opp inne i avisa i intervjuer med to medlemmer av det ekskluderte styret, Jon Lund Hansen og Bjørn Lindgren, og i lederartikkelen.

Lederen oppfordrer SEF-medlemmene til ikke å la seg provosere til den faglige splittelsen som forbundsledelsen ønsker, men ta brodden av forbundsledelsens framstøt gjennom å fortsette opposisjonen innad ved hjelp av nye og utvidede metoder.

Ellers kommer det fram at Kommuneforbundsledelsen nå bl. a. tumler med planer om utpekning ovenfra i stedet for valg av betalte tillitsmenn samt en rekke andre "avanserte" korporative framstøt!

Se side 2 og 3

14. - 15. JANUAR:

KONFERANSE OM DEN RØDE ARBEIDEREN

Også faste lesere som sympatiserer med Kommunistisk Arbeiderforbund og vil være med på å styrke den røde Arbeideren, inviteres med dette til å delta på en konferanse om avisa som vil bli avholdt i Oslo i helga 14. -15. januar.

Konferansen arrangeres for å få en bred drøfting av erfaringene med avisa fram til nå, og komme fram til best mulige metoder for å styrke den innholdsmessig og i utbredelse, med spesiell vekt på lokale kommisjonærers og korrespondenters funksjon. den røde Arbeiderens rolle som det skjelett som Kommunistisk Arbeiderforbund må bygges opp omkring, vil her være det overordnede siktepunktet.

Eivind Viken vil innlede om de redaksjonelle erfaringer med avisa fram til nå, Harald Berntsen vil ta for seg de konkrete sidene ved avisa som kollektiv organisator og propagandist, og Stein Hoftevd innlede om avisas videre rolle i utbyggingen av K. A.

Alle interesserte må på forhånd melde fra til Kommunistisk Arbeiderforbund, postboks 2863, Kampen, Oslo 5, seinest ei uke i forvegen, og vil så få nærmere opplysning om tid og sted. Nødvendig innkvartering vil bli ordnet.

Carl E. Jonsson: Det vi mangler i dag er et skikkelig kommunistisk parti

Hvitboka underveis

dra: Dere er i full gang med oppsummeringa av streiken?

C. J.: Jada. Det arbeides på spreng med hvitboka. Vi har delt de spørsmål vi vil ha belyst i fem emneområder, en arbeidsgruppe på hvert felt.

Ei gruppe arbeider med selve opplegget for streiken, hvilke mottrekk fra klassefienden vi kunne forvente og hva vi her overså. Alle taktiske krumspring fra kapitalsiden kunne vi jo ikke

den røde Arbeideren har hatt en samtale med Carl-E. Jonsson, medlem av den tidligere streikekomitéen ved Norzink i Odda.

I samtalen kommer Jonsson inn på den viktige oppsummering som nå lages av Norzink-streiken. Her sies det at det nesten kan virke som om streiken var framprovosert av bedriftsledelsen i samarbeid med LO.

Men samtalen kommer også inn på behovet for å bygge arbeidereklassens kommunistiske parti, og andre politiske emner.

forutse, - vi er ikke synske heller.

Videre arbeider en gruppe med hvordan opplysningsarbeidet fungerte, en tredje gruppe tar for seg den reisende PR, agitasjonen for streiken som vi førte blant arbeidskamerater på andre bedrifter. Denne delen er spesielt viktig fordi kun solidariteten i arbeiderklassen sjøl, kan føre en streik til seier.

De to siste gruppene arbeider med spørsmålet om hvorfor streiken sprakk og med forskjellige sider ved de forhandlingene som er blitt ført.

dra: For en slik oppsummering blir vel spesielt innledningen til Strassbourgetesene av stor betydning. Det sirkulerer en utgave av tesene uten denne innledningen, - er det tilfelle og så her i Odda?

C. J.: Som jeg tidligere har sagt bl. a. til dra er Strassbourgetesene et uunværlig redskap for arbeidsfolk. Teser påpeker en faglig linje som arbeidere i kamp er nødt til å følge.

Det skulle ikke være nødvendig for arbeidere å erfare f.eks. lovverkets klassekarakter ved å stole på domstolene og så tape kampen. Det feilaktige i ei slik linje er jo oppsummert for femti år siden!

Det er riktig at det fins to utgaver av Strassbourgetesene. Det er også riktig at tesene blir hengende noe i lufta uten innledningen. Analysen som nødvendiggjør den linja tesene legger opp til, står nettopp i innledninga. Så den må vi ha med.

Konflikten på Norzink

dra: Sist vi snakket med deg, var streiken tett inn på livet, og situasjon en uklar som du sa. Har det kommet

Forts. side 4

DNS: NY SEIER FOR SMÅBORGVERNSTRE - MEN 101 STEMME TIL KOMMUNISTENE

AKPs "Rød Front" gikk som ventet seirende ut av Det Norske Studenter-samfund lørdag 27. november, med i overkant av 1700 stemmer.

Kommunistisk Universitetslag (KUL) stilte til valg for første gang, og oppnådde 101 stemmer. Dette kan synes beskjedent for utenforstående, men var likevel en klar seier, fordi det betyr at KUL har bitt seg fast og vinner fram blant progressive studenter, trass i både "AKPs" og SV-studentenes optimistiske spådommer om det motsatte.

Til forskjell fra "Rød Fronts" og SV-studentenes forskjellige variasjoner av målsettingen om "enhet på venstresida" - som bare har til hensikt å tildekke motsetningene mellom forskjellige klasseinteresser og deres egen småborgerlige og borgerlige klassekarakter - har KUL i hele sin opptreden påpent erklært at dets hensikt er å splitte ut og forsvare arbeiderklassens interesser kontra andre klassers interesser blant studentene. 101 stemmer til denne linja er derfor allerede nok til å få småborgervenster med "AKP" og "Rød Front" i spissen til å begynne å skjelve i buksebeina.

Forts. side 5

Bjørn Lindgren: Vi må ikke isolere oss fra de øvrige fagorganiserte

- Bjørn Lindgren, du var også medlem av det sist ekskluderte styret i SEF. Hvorfor kommer forbundsledelsens eksklusjons- og oppløsningsframstøt nå?

- Grunnen er den samme som ved forrige eksklusjon. Forbundsledelsen forsøker å slå ned kamplinja i SEF og trygge den videre korporativiseringsprosess som skjer i og gjennom Kommuneforbundet. Vår siste streik mot daghjemsbudsjetten - som forbundsledelsen prøvde å hindre - var i virkeligheten en suksess. 1000 i alt fra SEF og Førskolelærerlaget - dvs. et flertall - deltok, trass i at både NKF og Lærerlaget tok avstand. Resultatet ble da også 17 millioner i tillegg på kommunens daghjemsbudsjett.

For å fremme den videre korporativisering har NKF nå inngått en avtale med Oslo kommune om tillitsmenns rettigheter og plikter, som bl. a. slår fast at aksjoner som angår kommunens utøvelse av sin politiske myndighet, er forbudt. For å få gjennom denne politikken må NKF gå til angrep på SEF.

Denne gangen var det ikke nok med suspensjoner og eksklusjoner. For eninga skal i tillegg oppløses og omorganiseres. Framstøtet tok form av en provokasjon: Den ene dagen uttalte forbundet at SEF var under omorganisering, men allerede dagen etter ble det erklært at foreninga var oppløst.

- Har forbundet formelt grunnlag for å anklage dere for vedtektsbrudd?

- Nei, det fins ikke vedtekts hjemmel for å si at den type demonstrasjonsstreiker som vi har gått til, skal godkjennes av forbundsledelsen. Derfor måtte NKF-ledelsen konstruere vedtektsbrudd ved å sende ut et spesielt rundskriv om at slike aksjoner skal godkjennes.

En annen sak er at det slett ikke dreier seg om noen "streikebølge" fra vår side. Det er faktisk bare tale om 2 dagers demonstrasjonsstreiker i løpet av en periode på 2 år, pluss noen kortvarige sympatistreiker.

- Kan du si litt om korporativiseringsprosessen innen NKF?

- Utenom det som Jon Lund Hansen har vært inne på, vil jeg understreke at NKF i sterkere og sterkere grad knytter seg til den politiske ledelsen i kommunen. Dette kommer bl. a. til uttrykk i Samarbeidsutvalgsavtalen mellom Oslo kommune og alle foreninger som organiserer kommuneansatte. I og med denne avtalen får Samarbeidsutvalgene bestemmelsesrett i miljøspørsmål, organisasjonsplaner o.l., og fagforeningene er dermed fratatt sin rolle og innflytelse i disse spørsmålene. Avtalen er karakterisert som "enestående i Skandinavia", og er et av de viktigste skritt mot full korporativisering.

- Har dere gjort nok for å støtte og trekke med de tidligere ekskluderte i det faglige arbeidet?

- Vi har gjort endel. Vi trosset forbundet ved å invitere dem til et åpent foreningsmøte, og gjorde vedtak trass i forbundets pålegg om det motsatte. Vi har også benyttet alle legale midler i kampen mot eksklusjonene.

Men vi har slett ikke vært flinke nok til å utvikle metoder til å trekke de ekskluderte med på uformelt og illegalt grunnlag. Det er dette som må bli hovedspørsmålet nå.

- Du mener altså at en ikke må gå til skritt som kan føre til utelukkelse fra NKF og LO?

- Jeg mener at den faglig-politiske kampen må føres blant de fagorganiserte der de er organisert. Vi har ikke råd til å tillate oss å bli en "ren og revolusjonær" fagforening utenfor LO. Etter hvert som kampen tilspisser seg, må opposisjonen vurdere forskjellige former for illegalt arbeid som mottiltak mot LO-apparatets overgrep, framfor å la seg isolere organisatorisk. I andre land og til andre tider har fagorganiserte under langt hardere forhold måttet lære å tilpasse seg illegalitet.

Det er mye snakk om at det gjelder å forsvare såkalte borgerlig-demokratiske rettigheter. Men poenget er jo at vi har full "borgerlig-demokratisk" rett til å tre ut av LO og danne en egen forening med forholdsvis liten oppslutning, framfor å bli stående og tilpasse kampmidlene etter forholdene.

Opgaven er ikke å forsvare "borgerlig-demokratiske" rettigheter, men å reise en kamplinja med masseoppslutning innen LO. For dette kre-

ves det langvarig og tålmodig arbeid, med bruk av både legale og illegale metoder - alt etter forholdene. Her kan vi ikke la LO-ledelsen velge tidspunktet for splittelse for oss. Det er jo heller ingen katastrofe om et styre ekskluderes eller blir kastet, eller om en forening blir omorganisert. Vi må bare starte på ny og komme igjen

Fra daghjemssaksjonen

Jon Lund Hansen: Vi kan ikke bøye oss

Jon Lund Hansen er informasjons- og tillitsmann i det ekskluderte SEF-styre. Vi spør ham om bakgrunnen for dagens situasjon.

- Striden mellom SEF og ledelsen i Norsk Kommuneforbund (NKF) startet for alvor da SEF for to år siden sa opp det kollektive medlemsskapet i DNA, sier Jon Lund Hansen. - Den har tilspisset seg som følge av at SEF har gjort bruk av den siste rest av legal streikerett som fortsatt eksisterer, nemlig den politiske demonstrasjonsstreiken. Dette har vi også sett som et viktig forsvar for å bevare denne siste rest av streikeretten.

For et år siden gikk vi ut i demonstrasjonsstreiker i daghjemssaken og ved Ungdomskontoret. De rettet seg mot Oslo kommune, og ble straks stemplet ulovlig av NKF-ledelsen. Streikene ble likevel kjent lovlige av Arbeidsretten. Trass i dette nektet NKF-ledelsen å oppheve eksklusjonene av det daværende styret i SEF.

NKF har vært en vel så hard motstander for oss som kommunen. I en rekke saker - bl. a. tariffsaker og oppsigelsessaker - har det nektet å samarbeide med oss.

- Har dere gjort noe for å trekke de som ble ekskludert i fjor inn i den faglige virksomheten på uformelt grunnlag, slik at de verste skadevirkningene av forbundsledelsens vedtak kunne unngås?

- Vi har desverre i alt for liten grad drøftet spørsmålet om metoder til å trekke ekskluderte med i det faglige arbeidet. Medlemmene har vedtatt å tilby de tidligere ekskluderte fullt medlemsskap i SEF. Vi kan ikke lenger godta forbundsledelsens vedtak. Vårt medlemsmøte har vedtatt å kreve de siste eksklusjonene omgjort, og sagt nei til forbundsledelsens vedtak om opp-

løsning og omorganisering av SEF. På vårt siste møte - hvor det var 270 til stede - vedtok vi med stort flertall å boikotte den forespørselen som NKF har sendt til alle medlemmer om de er interessert i å opprettholde sitt medlemskap i NKF.

- Men med disse vedtakene risikerer dere å bli satt utenfor NKF og LO?

- Denne risikoen er vi villig til å ta. Vi kan ikke lenger bøye oss for forbundsledelsen. Egentlig har vi ikke lenger noe valg. Korporativiseringa av forbundet skjer nå så raskt at vi må sette en grense på dette tidspunkt. Eksempler er for det første eksistensen av seriøse planer innen forbundet om 1) å erstatte medlemskontingenten med en arbeidsgiveravgift, 2) utpeking ovenfra i stedet for valg av betalte tillitsmenn, og 3) at NKF's økonomi skal inngå i tariffoppgjøret med bevilgninger fra kommunen til forbundet. For det andre er det kommet en ny overenskomst mellom Oslo kommune og NKF som l) forplikter medlemmer til å avstå fra aksjoner som angår Oslo kommunes utøvelse av sin politiske myndighet, 2) innfører regler om at arbeidstakere ikke har plikt til å jobbe sammen med folk som de "ikke liker", og 3) påbud om at tillitsmenn skal være over 20 år og ha vært i minst 1/2 dags jobb i 2 år.

- Men går det ikke an å godta forbundsledelsens vedtak formelt, for på denne måten å fortsette kampen innenfor forbundet? Fins det ikke andre opposisjonelle innen forbundet? Risikerer dere ikke nå å isolere dere fra massene i NKF?

- Det fins endel støtte til vår linje på lavere nivåer. Jeg tror at vi faktisk best vil nå fram ved å sette hardt mot hardt, uansett om vi havner uten-

og igjen inntil det er utviklet et virkelig massegrunnlag for kamplinja.

NKF har sendt ut en forespørsel til medlemmene om de fortsatt vil stå i forbundet, som vårt medlemsmøte har vedtatt å boikotte. Dermed oppnår en det motsatte av det en ønsker, nemlig bare å gjøre jobben lettere for NKF, som slipper å ekskludere noen som helst og bare kan stryke de uteblivende fra medlemskartoteket.

Et SEF utenfor NKF og LO vil være uten forhandlingsrett og "streikerett". I første omgang kan den samle endel stemningspreget oppslutning, men vil på lengre sikt bli svekket og isolert. Et SEF utenfor LO er også det motsatte av et vern mot politisk "yrkesforbud". En slik forening vil gjøre det enda lettere enn nå å sparke "uønskede" elementer fra jobben, en for en.

Forts. side 5

for. Dette vil kunne bli en vekker og inspirasjon for andre.

Jeg vil her understreke at forbundsledelsens eksklusjoner er helt underordnet i forhold til vedtaket om oppløsning og omorganisering av SEF, og i forhold til planene om utelukkelse av ca. 4000 deltidsansatte innenfor sosialavdelinga fra medlemsskap i NKF, om begrensning av medlemsskap for midlertidig ansatte og vikarer - og i forhold til den type individuelt medlemsopptak med politisk sikting som nå allerede er innledet.

Vi er avhengige av SEF for å forsvare oss også mot de framstøt for politisk "yrkesforbud" og for rasjonalisering og ansøttelsesstopp som nå seiler opp. Vi ønsker at SEF skal bli stående i NKF, og vil slåss i det lengste for det, men hvis valget står mellom opprettholdelse av SEF og medlemskap i NKF, må vi velge det første.

- Du nevnte først viktigheten av å bruke og forsvare den siste rest av legal streikerett. Mener du dermed at en skal nøye seg med å streike bare når det er legalt? I så fall må en jo gi opp streikevåpenet i tariff-festede forhold. Skal en gi avkall på "ulovlig" streik?

- Nei, det kan en nok ikke.

- Til slutt; Eva sier du til slagordet om å gjenreise LO som kamporganisasjon i lys av NKF-ledelsens framstøt og av mulighetene for utelukkelse fra LO?

- Til det vil jeg si at slagordet er riktig, fordi vi ønsker at LO skal bli og være en kamporganisasjon. Hva skulle ellers fagbevegelsen være? Men hvilken retning utviklinga vil ta, er det vanskelig å si noe om, slutter Jon Lund Hansen

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Postboks 2863-Kampen, Oslo 5

Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg

Harald Berntsen

Line Dedichen

Kjell Hovden

Eyvind Viken

Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.

Røde Fane pr. år - kr. 28.

Pengene kan betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for

Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

Avvis Kommuneforbundets provokasjoner

De mange ulovlige streikene det siste året har fått borgerskapet og dets forlengede arm i LO-byråkratiet til å se seg om etter nye metoder til å undertrykke arbeidernes klassekamp.

Ved å ta i bruk den ulovlige streikens metode, erstatte det faglige apparatet med særskilt valgte streikekomiteer, og uttale åpen forakt for Arbeidsretten og dens avgjørelser, har arbeiderklassen her i landet etter hvert lært å sette den nåværende arbeidstvistlov og det gjeldende regelverk tilside.

På denne bakgrunn arbeider LO-byråkratiet nå med en innstilling om en ny arbeidstvistlovgivning. Arbeidere over hele landet må følge årvåkent med på resultatet av dette.

Men LO-byråkratiet arbeider ikke bare med å legge den ytre ramme bedre til rette for borgerskapets undertrykkelse av klassekampen. I samsvarende med Tor Aspengrens uttalelser tidligere i år om at LO må skape den nødvendige ro og orden i egne rekker, har forskjellige forbund gått i gang med "opprydnings"aksjoner blant sine medlemmer.

Verken den kommende innstramning av arbeidstvistloven eller eksklusjoner og suspensjoner har sin bakgrunn i tilstedeværelsen av enkelte "onde" personer i LO-toppen. De har sitt grunnlag i at den moderne statsmonopolkapitalistiske økonomien i økende grad er avhengig av et institusjonalisert klassesamarbeid mellom LO, NAF og staten - eller av korporativisme, slik det ble lansert av fascistene. Sosialdemokratiet står med sin kontroll med store deler av arbeidernes organisasjoner som den drivende bærer av denne utviklinga i land som Norge. Derfor kaller vi den for sosialfascisme. Sosialfascismen kan ikke styrtes ved å erstatte Tor Aspengren eller Tor Halvorsen i LOs formannsstol, men bare ved å velte av hele det kapitalistiske åket gjennom den sosialistiske revolusjonen.

"OPPRYDNING"AKSJONENE

Taktikken i LO-apparatets framstøt for "å rydde opp" i egne rekker er klar: De sikter bevisst utenom de mange klassebevisste arbeidere og konsentrerer seg om AKP og dets utplasserte skolelever og studenter, for på denne måten å få en lett jobb og samtidig skaffe seg den nødvendige presedens for i neste omgang å rette de samme våpen mot de klassebevisste arbeidernes selv.

Dessuten settes angrepet i første omgang særlig inn i forbund som organiserer de nye og voksende mellomlag av funksjonærer og sosialarbeidere i stat og kommune. Dette har for det første bakgrunn i at nettopp her fins en viss konsentrasjon av AKP-folk som på grunn av sin småborgerlige og borgerlige klassebakgrunn og mangel på tradisjoner og erfaringer er lette å provosere til dumheter, mens industriproletariatet er en langt vanskeligere materie. For det andre ligger årsaken i at korporativiseringa forut-

setter en lydige og samarbeidsvillig masse av ansatte i stat og kommune.

Gjennomføringa av innstillinga fra Statens lønnskomite med dens sentraliserte lønnsfastsettelsesprinsipp var et tydelig uttrykk for dette. Selve LOs "opprydnings"kampanje startet nettopp innen NTL, med forbundsledelsens suspensjoner av tre tillitsmenn der tidlig i høst.

Nå er turen kommet til Kommuneforbundet, nærmere bestemt Sosiale Etaters Fagforening i Oslo. Det vil si, det første framstøtet kom alt for 1 år siden da forbundsledelsen først suspenderte og seinere ekskluderte det daværende styret i foreninga på grunn av dets ledelse av to politiske demonstrasjonsstreiker.

Dette framstøtet var imidlertid ikke nok til å disiplinere SEF. Det nye styret fortsatte linja fra de ekskluderte, og gjennomførte i høst en ny dagshemsaksjon.

SEF stilte seg også opp som en avgjort motstander av den raske korporativisering som forbundsledelsen forsøker å drive gjennom, og som bl. a. kommer til uttrykk i planer om å la kommunen finansiere forbundets økonomi via tariffoppgjøret, erstatte medlemskontingent med arbeidsgiveravgift, og om utpekning ovenfra i stedet for valg av betalte tillitsmenn. (Det siste er for lengst gjennomført over hele linja i svensk LO, og må ventes foreslått også i Norge.)

I denne situasjonen var det nødvendig på nye å slå til mot SEF, og det var nødvendig å slå hardere enn siste gang. Ved siden av nye eksklusjoner er foreninga erklært oppløst og foreslått omorganisert, samtidig som tusenvis av deltidsansatte i kommunen nektes adgang til å organisere seg.

Klarere kan ikke LO-apparatet avsløre seg: Når en fagforening ikke danser etter dets samarbeidspipe, nøler det ikke med å kaste sitt lovpriste "demokrati" tilside og erstatte det med diktatoriske "åtgjerder" og til og med direkte angripe den faglige organisering i det hele tatt.

Fagorganiserte i alle forbund over hele landet må protestere mot dette overgrepet og mot dette framstøtet mot faglig organisering overhodet! Kommuneforbundet må trekke tilbake samtlige av sine vedtak!

UT AV LO?

Hvordan skal så de som er organisert i SEF forholde seg inntil forbundsledelsens framstøt er slått tilbake?

På de to siste medlemsmøtene i SEF er det med klare flertall vedtatt å opprettholde det ekskluderte styret, ikke akseptere oppløsning og omorganisering av foreninga, og boikotte en skriftlig forespørsel til medlemmene fra forbundsledelsen om de fortsatt ønsker medlemskap i NKF. Hvis forbundsledelsen ikke snart omgjør sine vedtak, noe som er lite sannsynlig, betyr dette at dette flertallet kommer til å bli satt utenfor LO. Dette har også flertallet forutsett og velger det bevisst framfor oppløsning og omorganisering av SEF.

Vi kan ikke slutte oss til dette valget. Det vil være å svare på forbundsledelsens provokasjon nøyaktig på den måten som forbundsledelsen ønsker. Det er åpenbart at forbundsledelsen ønsker splittelse, og den ønsker splittelse nå, mens den ennå kan kontrollere de fagorganiserte masser og gjennom splittelse isolere den faglige opposisjon. Forbundsledelsens vedtak bør derfor møtes med protester og krav om opphevelse, samtidig som en foreløpig tilpasser seg den nye situasjon, og utvikler og utnytter de nødvendige legale og illegale, formelle og uformelle metoder til å vinne de fagorganiserte masser og isolere og tilintetgjøre forbundsledelsen. Først når forbundsledelsen ikke lenger kommer noen veg med f.eks. å dele opp foreninga i 5 har opposisjonen virkelig slått gjennom! Eksklusjoner og suspensjoner kan avvæpnes gjennom å velge nye styrever som står på de utelukkede linje, og gjennom å trekke de utelukkede med i det faglige arbeidet på uformell og illegal basis. Når forbundsledelsen har ekskludert tilstrekkelig mange, har den til slutt ekskludert seg selv!

Denne framgangsmåten er mer langsiktig og krever større tålmodighet enn å la hele foreninga bli stående utenfor som en "rein og rød" forening. Men det er den eneste linja som i lengda fører fram til det punkt hvor den faglige splittelsen med LO-apparatet sikkert vil komme, men da på et tidspunkt hvor det er LO-apparatet som går isolert ut av splittelsen, og ikke den faglige opposisjon.

Vi er klar over at mange progressive i SEF i umiddelbar og hellig vrede over forbundsledelsen har innstilt seg på å ta risikoen på å havne utenfor LO. Men det er heller ingen hemmelighet at det er AKP som er drivkraften bak denne linja. Det heter nå fra AKPs side bl. a. at korporativiseringa i NKF nå er kommet så langt at det ikke lenger er verdt å ofre noe på å bli stående innenfor.

Dette hevdes fra et "parti" som tidligere konsekvent har stått på parolen om "å gjøre LO til kamporganisasjon" og like konsekvent benektet den kommunistiske tesen om at LO-apparatet er blitt en del av den borgerlige stat. Nå hevder dette "partiet", som i årevis har forvrenget denne vår tese til at vi ikke vil arbeide i LO, selv denne karikaturen av en kommunistisk politikk ved i praksis å sikte mot å sette SEF utenfor LO. Hensikten er ikke bare å få en "rein og rød" forening, men en forening som kommer til å bli reknet som en "rein" AKP-forening. I så måte har Kommuneforbundet og AKP identiske hensikter!

Alle SEF-medlemmer som ikke ønsker en slik utvikling, men å være med på å bygge en virkelig revolusjonær fagopposisjon, må avvise denne politikken og forberede seg på nye arbeidsformer innen Kommuneforbundet. Alle øvrige fagorganiserte som ønsker det samme, må legge både forbundsledelsens og AKPs planer i grus ved å kreve de siste vedtakene fra forbundet opphevet.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Ole Langeland 4652 Øvreby
ROGALAND:	Georg Vikshåland Skårefeltet 4250 Kopervik
HORDALAND:	Bjørn Løv Dahl Sigurdsgt. 17 5000 Bergen
SØR-TRØNDELAG:	Ingmunn Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

DETTE BLIR SISTE NR. AV den røde Arbeideren i 1976. Første nr. i 1977 kommer 13. januar.

Redaksjonen vil benytte anledningen til å takke alle venner og lesere for innsats og samarbeid i det året som er gått, og ønske et framgangsrikt nytt år for den kommunistiske bevegelsen.

nye momenter til som kan klarne forståelsen av hvorfor streiken sprakk.

C.J.: Den viktigste lærdommen en kan trekke, er at går en ut i streik så må det sikres at alle streikende er 100% aktivt med.

Streikeledelsen kan ikke godta en unnskyldning om at en "ikke har tid". Har en arbeider "tid" til å være på jobben 7½ time hver dag, da må han jammen ha tid til å jobbe aktivt for streiken. Streik er ikke ferie, en kan ikke drive å reise hit og dit.

En passiv streikende blir faktisk motstander av streiken uansett hva han måtte mene.

drA: Streiken på Zinken var jo også i en spesiell situasjon idet bare to grupper gikk ut i streik. Det var derfor spesielt viktig å sikre at de øvrige arbeiderne var skikkelig konsolidert på streik. Det var vel ikke tilstrekkelig å stole på at staten ville legge seg på ryggen og utbetale streikebidrag i form av arbeidsledighetstrygd.

C.J.: Ja, vi ante ikke at staten så direkte ville gripe inn for å knekke streiken. Visse folk er også så naive å tro at vi har en arbeiderregjering - det heter jo; Det norske "Arbeiderparti".

Vi tilbød de permitterte å dele streikekassa. Men det var da ikke nok til å rette opp situasjonen. Dette med trygden på toppen av all usaklig hets var nok til å knekke kampen.

Avissene kjørte jo svære overskrifter med "Uhyggestemning i lokalsamfunnet uten like", "Lokalsamfunnets undergang" og så bortetter. Ordforer rykket ut med at kommunen tapte 650 tusen dagen i skattepenger, og var på randen av konkurs.

Alt ble gjort for å få oppmerksomheten rettet mot motsetningen mellom sentrum og lokalsamfunnet og bort fra det streiken gjaldt, kampen mellom arbeid og kapital. Den taktikken var lur nok den.

Kontakt mellom forbundet og bedriftsledelsen?

drA: At trygden ikke ble utbetalt førte også til at LO-apparatet kom til dekket bord?

C.J.: Ja, det ble dekket bord både for forbundet og bedriftsledelsen. Ana lyserer en streiken kaldt og rolig kan det se ut som om det har vært kontakt mellom forbundet og bedriftsledelsen på forhånd - at streiken var bevisst framprovosert, og at spørsmålet om trygden var avtalt spill for å få respekt ut klassebevisste arbeidere og gi forbundet innpass.

Før streiken hørte vi ingenting om at bedriften var kriserammet og da fikk vi null, nullnull i lønnstilbud, som Krogh'en sa.

Nå når det snakkes om krise, får vi tilbud på 80 øre. (!) Hvor er logikken her? I samme retning peker også at forbundet avlyste et foreningsmøte samtidig med at bedriften sendte ut personlige brev om oppsigelse (et brev jeg for øvrig har hengt opp som æresdiplom.)

Taktikken her var selvsagt at arbeiderne skulle skremmes enkeltvis og eventuelt presses av familien, og ikke gis mulighet til å planlegge mottrekk på et medlemsmøte.

drA: Dere har hatt medlemsmøte på tilbudet?

C.J.: Enstemmig nedstemt. Forbundet har skroete så fælt - det var plenti av skilling å ta av, ja, kronene skulle rulle inn - så nå skal de få prøve seg. Men ikke har jeg tro på at forbundet får til noe for arbeidsfolks beste.

Arbeiderne på smelteverket har fått 1,50 i timen. Noe sånt kan vel vi regne med nå.

drA: Nåja, de har vært snille gutter, dere skal muligens straffes.

Men spørsmålet om arbeidsledighetstrygd er vel heller ikke avgjort ennå?

C.J.: Nei, det er oppe til domsavgjørelse. Men jeg kan ikke tenke meg at de permitterte får noen etterbetaling. En slik dom vil jo skape presedens i framtidige arbeidskamper.

drA: Ja, men presedensen kan nettopp gå på at permitterte skal få trygd dersom de tar åpent avstand fra streiken. Presedensen blir dermed enda lurere: Trygdeutbetalingen brukes som pressmiddel for å splitte arbeiderne.

C.J.: Ja, så faen. Arbeiderklassen kan ikke stole på lovverket. Et eksempel på det er alle de politiske oppsigelsene og eksklusjonene som forekommer idag. Arbeidsfolk må vie kampen mot slike ting større oppmerksomhet.

Taktikken mot fagforeningsekklusjoner

drA: Det finnes ulike typer eksklusjoner og det finnes ulike taktikk i kampen som må føres i denne forbindelse.

Arbeiderklassen må stå på at bedriftsklubben er suveren i avgjørelsen av hvem de vil ha ut av klubben og på hvilket grunnlag. Arbeiderne kan ikke godta at deres skjønn skal overprøves av en borgerlig rett - slik tilfelle var medspørveisbetjeningen i forbindelse med eksklusjonen av nazistene.

Sporveisbetjeningen skulle rett og slett avvist retten og demonstrert sin suverenitet.

C.J.: Ja, men du har jo også eksklusjonene fra forbundets ledelse, f.eks. eksklusjonen av SEF-styret. Kommuneforbundet prøver å splitte medlemmene. Sånt går ikke an. Forbundet har ingenting med å drive politisk sensur, det står ikke engang i vedtektene. Reglerne i foreninga går ikke på medlemmenes politiske åsikter.

drA: Nei, vi er enig. Men også her er det snakk om to taktiske linjer. Den ene er den sosialarbeiderne selv står for: Kreve forbundets vedtak omgjort og opprettholde organene.

C.J.: Selvfølgelig. Foreningsstyret er jo en mer eller mindre nøytral instans som skal føre ut grunnplanets politikk.

drA: Ja, det er det. Når dere på Zinken vedtok streik, kunne dere nettopp ikke føre grunnplanets politikk gjennom styret, men måtte velge en hemmelig streikekomite.

C.J.: Det er innlysende. Ellers var vi dømt til nederlag

drA: Men det er disse erfaringene SEF ikke har fulgt. De har nettopp brukt det legale apparatet til å føre illegal kamp. Det er jo å be om eksklusjon.

Som situasjonen nå er, mener vi den riktige taktikken er å ta vedtak fra forbundet til etterretning. De kan godt opprettholde organene, men da som illegale. SEF går nå inn for å opprette et nytt forbund på siden av LO.

Kan arbeidsfolk være tjent med at sosialtjenestemennene er spydodden i splittelsen av LO?

C.J.: Arbeiderne er selvfølgelig tjent med å opptre mest mulig enhetlig. Jeg må si jeg ikke har fått satt meg skikkelig inn i denne saken ennå.

Om LOs karakter

drA: Men dette leder oss også over til spørsmålet om LOs karakter.

C.J.: Ja, det ser ikke ut som om LO er for arbeidsfolk, men for at arbeidsgiveren skal slippe unna så lindrig som mulig.

LO er faktisk mer og mer integrert i staten. Organisasjonen viser seg nærmest å være ubrukelig for arbeiderklassen.

drA: Ja, det er jo løvmessig at løvmerket snart kan settes på døra til Folkets Hus. Men tror du på muligheter for at staten vil fremme lover som garanterer streikeretten?

C.J.: Noen lov i dagens samfunn. Nei, det tror jeg aldri på. Er en streik lovlig i utgangspunktet, blir det snakk om voldgift, og da er videre streik i realiteten ulovlig. Streikeretten eksisterer ikke lenger, og arbeiderklassen er så i baklekse at nye framgangsmåter tvinger seg fram.

LO, som burde være en spydodd i kampen, er jo blitt en spiss som lik-som deler seg i to og vender seg o innover mot de fagorganiserte selv. Likevel: En spydodd må vi ha i klassen.

Partiet

drA: Det er klassens parti du tenker på?

C.J.: Ja, det vi har manglet her i Odde er et skikkelig kommunistisk parti. Det er det som er så fordømt sørgelig.

SV tegnet jo bra, men de vinglet hit og dit. Partiet har faktisk ingen linje, det står ikke engang på prinsippprogrammet. Denne vinglingen må før eller senere føre til at de stanger hodet mot veggen.

drA: Denne vinglingen er vel nettopp uttrykk for at SV er en del av en klassebevegelse, nemlig småborger-skapets. SV og Hitra-aksjonen er et godt eksempel på det.

C.J.: Men idag ser det ut som om småbøndene mer eller mindre tilhører arbeiderklassen, ja, at de er utbytta i samme grad. Alt de eier, eier de jo på avbetaling.

drA: Det er ingen tvil om at småbønden er i handelskapitalens grep, heller ikke at hans inntekt holdes på et eksistensminimum. Men ser vi på småbønden ut fra hans interesse, så går den på å bevare hans situasjon, hans lille eiendom. Arbeiderne derimot, har interesse av å forandre sin situasjon. Det er kun arbeiderklassen som bare har sine lenker å miste ved en revolusjonær forandring av samfunnet.

C.J.: Ja, Hitraaksjonen ble ført på en måte som ikke tjener arbeidsfolk. Vi er ikke interessert i å høyne pris en på privat eiendom. Arbeiderne har aldri vært interessert i å bevare den privete eiendomsretten.

Men nå er jeg hellig overbevist om at også småbønden på Hitra ville få det bedre ved å fraskrive seg eiendommen i et sosialistisk Norge. Forresten, faen vet vi om de ikke likevel ville tro seg tjent med også den private eiendomsretten i tillegg.

drA: Ja, småborgerkapet vil nok forsøke å fremme sine kontrarevolusjonære interesser under sosialismen. Men tilbake til arbeiderklassen og partiet.

C.J.: Den største galskapen idag er at det finnes for få fora hvor vi kan få ut hva som er rett og hva som er galt. Vi må gå til aviser som i realiteten motarbeider oss.

Det er ingenting i veien med teorien, med Marx og Lenins lære. Men vi må få teorien til å bli et redskap for klassens kamp. Vi må oppsummere erfaringene i forhold til teorien for å finne ut hva som er riktig gjort og hva som ikke er det. Det kan bare finnes en linje som er riktig. Og den må forklares folk på en forståelig måte.

Arbeidsfolk er passive og nærmest analfabeter i politisk forstand, uten interesse for teori. En stor del mangler fotfeste. Arbeidskampene - ikke minst siste året - har tvunget mange til å ta sin politiske overbevisning

opp til vurdering.

Noe må gjøres. Vi må komme sammen og diskutere hva. Hverken den passive linja eller vaklingen hit og dit, går lenger. Jeg for min del vil ta studier alvorlig og gjøre mitt for å skape forbindelsen mellom revolusjonære.

Vi må skaffe oss et skikkelig kommunistisk parti. Arbeiderklassen kan ikke være foruten.

Det viser seg.

SVs faglige konferanse

BJØGRULV FROYN MED EN VIRKELIGHET PÅ SV's TALERSTOL OG EN ANNEN SOM FAGFORENINGSFORMANN.

I en uttalelse fra SV's faglige konferanse, som ble avholdt i slutten av november, heter det at lokale fagforeninger og klubber skal gis rett til å sette makt bak sine krav ved å innføre streikerett i miljø saker. Uttalelsen glir godt inn i den klassesamarbeidsideologi som etterhvert har utviklet seg sterkt i SV og som kommer til uttrykk i partiets illusjonssparole, "Anvend Fagforeningene til kamporganisasjoner".

Uttalelsen fra den faglige konferansen er intet mindre enn et knefall for borgerskapet, en bønn til borgerstaten om å utvide og styrke de lover som knebler arbeiderklassen. Ved å fremmeslike illusjonspregede forslag viser SV at partiet stoler mer på borgerstatens lovverk enn det stoler på arbeiderklassens selvbestaltede rett. Uttalelsen er derfor et nytt bidrag til å svekke arbeiderklassens kampkraft. Påstanden om SV som et revolusjonært parti faller pladask til jorden.

Omtrent samtidig som Bjørgulf Froyn doserte klassesamarbeidspolitikk på SV's faglige konferanse i Bergen, var Froyns fagforening involvert i en arbeidsretts sak i Oslo. Det saken gjaldt var arbeidstidsordningen for den vognbetjening ved A/S Holmenkollbanen som fra 1. aug. 1975 ble overført til Oslo Sporveier. LO og Norsk Kommuneforbund, som hadde reist saken, hevdet at vognbetjeningen fortsatt hadde krav på å få sin arbeidstid beregnet i samsvar med arbeidsrettsdommene i "Holmenkollbanesaken". Denne tillit og naive tru på borgerskapets domstol ble belønnet med tap for arbeiderne. Denne gangen passet det borgerskapet å avsi en slik dom. I 1974 inntok Arbeidsretten i samme sak det stikk motsatte standpunkt. Grunnen til dette er åpenbar; Arbeiderne ved Holmenkollbanen satte resolutt fagforeningsstyret til side, organiserte seg til kamp og valgte streike- og aksjonskomite. Streiken ble selvsagt erklært for ulovlig, både av foreningsstyret, kommuneforbundet og LO.

Holmenkollbanearbeiderne ignorerte dette fullstendig og avviste Norsk kommuneforbunds forslag om å få løst konflikten ved voldgift, samtidig som de ga uttrykk for at de ikke ville godta en arbeidsrett dom som gikk mot arbeiderne.

Vi har ingen illusjon om at Bjørgulf Froyn, som er eksponent for SV's faglige politikk, vil trekke de riktige lærdommer av de erfaringer som Holmenkollarbeiderne dengang gjorde.

EVY

Om nord-irsk kvinne-kultur og de norske medsøstre

Det som i mange tilfeller gir den borgerlige ideologien styrke og tyngde, er dens helt allmenne og diffuse karakter og evne til å heve seg suverent over den politiske situasjon som den like fullt virker innpå. De nord-irske "fredskvinnene" er en slik bevegelse, som til og med har klart å forvandle Høyre til pasifister - i Nord-Irland!

For å være tidsmessige har talskvinnene for den britiske imperialismen i det irske spørsmål denne gangen valgt å være kvinner først og fremst. Fredsbevegelsen er en kvinnebevegelse fordi kvinnene er bærere av freden.

hevder de. Dette skaper selvfølgelig visse vansker for den norske småborgerlige "venstresida" som på forhånd har definert kvinnebevegelsen som en "progressiv kraft"!

Virkeligheten er det selvfølgelig dersom feministenes mange argumenter om kvinnekultur, om "politisering" av kvinners umiddelbare erfaringer osv. skulle ha noen mening, måtte de jo nettopp omfatte disse fredskvinnene.

At så er tilfelle, formulerer Berit Ås på en utmerket og søsterlig måte

i et intervju i Ny Tid: "...Forenklinger kan virke tilslørende... Kvinnene har erklært at de ikke taler på vegne av noen av partene... Mennesker må komme på talefor med hverandre... Nå er det endelig ofrene som er kommet i tale..." I virkeligheten gjør ikke Berit Ås annet enn å anvende sitt eget partis politiske program i en analyse av en litt annen situasjon enn den norske. Eller der det kanskje slik at "kvinnekulturen" er progressiv i Norge men ikke i Nord-Irland?

I full overensstemmelse med uttalelsene til Berit Ås hevdes det i SVs prinsipp-program at flere kvinner på stortinget nødvendigvis fører til en mer fredelig politikk. Hos feministene kan vi hente argumentene for dette: Det er fordi kvinner føder sine barn i smerte. I konsekvensenes navn bør SV forandre sitt program til "flere mødre inn på stortinget". En må jo spørre feministene om kvinner som ikke lever ut sin kvinnelighet gjennom å føde, amme osv. lever på mannssamfunnets premisser!

Så lenge en som SV arbeider ut fra en politisk plattform som ikke sonder mellom kvinner fra ulike klasser, mellom kvinner fra arbeiderklassen

Berit Ås får støtte fra sine medsøstre

ANNONSE

Lore Rensøy Nilsen, «Vanlige kvinner»

appellerer til alle dere unge venstreorienterte! Jeg har oppdaget at dere tross logisk og klarsynt forståelse om forhold i politikk, aktiviseres både i teori og praksis på en måte som ikke er vennlig.

Fredsbevegelsen er god,

— fordi den alene bygger på de spesielle kvinnelige verdier. Disse igjen bygger på menneskelighet alene. Derfor må fredskvinnene få lov til å få sin fredspris uten kritikk. Etterpå kan vi starte en debatt om alle invendingene etter at prisen er utdelt og festlighetene avsluttet.

Innen da bør vi alle være på samme bølgelengde og med på seremonien.

Med hilsen
Lore Rensøy Nilsen

Mandal, den 24/11-76.

og kvinner fra borgerskapet osv. er ei nødt til å analysere som Berit Ås. Da kan en ikke forstå krigen i Nord-Irland ut fra motsetningen mellom ulike klasseinteresser.

Da er en bundet til å holde fast ved en situasjon slik den umiddelbart ser ut. Og fredsarbeidet i Nord-Irland har jo nettopp et umiddelbart grunnlag i kvinners og særlig husmødres situa-

sjon, en situasjon som i første omgang ser ut til å være den samme uansett hvilken klasse eller politisk retning man tilhører. Nettopp det er grunnen til at en må ha et spesielt avklart syn på kvinnespørsmålet, for ikke å legge opp til en politikk av den type "fredskvinnene" står på.

NJ

DNS.. Fortsatt fra side 1

Og det gjør de rett i, fordi KUL kommer til å bygge videre ut det kommunistiske alternativet i DNS, slik at den varige kampen i Oslostudentenes viktigste politiske forum i de nærmeste åra vil komme til å stå mellom "Rød Front" på den ene siden og kommunistene på den andre.

De konservative studentene, som denne gangen oppnådde mellom fire- og femhundre stemmer, er nemlig ikke i stand til å mobilisere sine tilhengere og dermed stille kandidatstyre hvert semester, men bare av og til.

Heller ikke SV-studentene og deres "Sosialistisk Front" er i stand til dette, desto mindre som de på noen måte makter å utforme en enhetlig og alternativ politikk til "Rød Front", men spriker i alle retninger og til slutt faller ned på "Råd Fronts" standpunkter i de fleste viktige politiske spørsmål. (Etter bombastisk å ha erklært at de nå skulle slå "Rød Front" sønder og sammen, samlet de denne gangen i overkant av 900 stemmer.)

"AKP" og "Rød Front" dominerer som småborgerskapets mest konsekvente og militante talsmenn blant studentene, og er og blir de kommunistiske studentenes hovedmotstandere. 101 stemmer er bare som like mange nålestikk å regne, men svien er allerede sur nok og varsler om hardere tider. "AKP" har lenge vært i tilbakegang blant studentene, og "Rød Fronts" stemmer består i overveiende grad av ikke-studenter "på byen" med artium (som kreves for å få stemmerett.)

Av Aftenposten og andre borgerlige aviser ble KUL spådd en håndfull stemmer. Deres kommentar er allerede nå mer nøktern.

Et kommunistisk alternativ er skapt og konsolidert blant studentene. Den viktigste truselen mot dette finnes nå som før i faren for utglidning innen de kommunistisk innstilte studentenes egne rekker på grunn av studentenes løse samfunnsmessige stilling i det hele tatt. Derfor er det viktig at kommunistiske og klassebevisst arbeidere skjerper sitt vakthold over KUL som en talsmann for arbeiderklassens interesser på universitetene.

G... ..

Jeg vet ikke hvor mange milliarder kvinner det fins på vår bedrøvelige klode, men mange er det av dem. For mange vil sikkert noen hevde - og alle ser tilnærmet like ut.

Derfor er det så fantastisk at det kan skape så mye røre når man viser fram en av dem i fjernsynet uten klær. Jeg skal ikke påstå at jeg er noen ekspert på området, så jeg kan ikke konkurrere med stortingsrepresentant Sverre L. Moe, men jeg synes den omskrevne dama var et riktig pent og representativt eksemplar.

Det er ikke kunst å vaske seg her og der, sto det i avisene. Denne framstillingen er direkte usann, for hun vasket seg, såvidt jeg kunne se i farten, bare der. Det var kanskje en tanke å be om å få kjørt denne delen av filmen noen ganger til for å få bragt det på det rene. For her er en sikkert ved sakens kerne. Det er kanskje noe rent ut fryktelig - kanskje til og med synd

- å vaske seg der - før ekteskapet. Før denne saken kom opp trodde jeg at det hadde noe med hygiene å gjøre, men akkurat renslighet er nok en mangelvare i hele diskusjonene.

"Protester mot sex kommer fra overerotiske griser", var en kjempeoverskrift i en herværende forleden. I likhet med en annen stor norsk skribent - Vinje - har jeg alltid hatt mye til overs for grisen. Som han har jeg lært mye av den - mere enn av mange medmennsker. Den har et stilltiende og behagelig vesen og en svært høy moral, men sjølsagt kan en finne en og annen gammel råna som kan la naturen gå over oppraktelsen. Det er imidlertid svært sjelden.

Derfor går det ikke an å kalle stortingsrepresentanter eller andre for overerotiske råner. Det er en grov fornærmelse.

K. H.

Vi må.. Forts. fra side 2

- Hvordan stiller du deg til parol-
- Hvordan stiller du deg til parolen om å gjøre LO til kamporganisasjon, i lys av erfaringene med SEF?

- Parolen uttrykker et uoppnåelig mål. Hele LO vil aldri kunne bli noen kamporganisasjon. Gjennom korporativiseringen spiller LO i dag en sentral rolle i den kapitalistiske økonomien. Det eksisterer en uforenlig motsetning innen LO mellom samarbeidslinje og kamplinje. Dette vil før eller senere føre til faglig splittelse. Men vi må ikke la LO-apparatet provosere oss til å ta splittelsen på et tidspunkt hvor det er fordelaktig for dem, mens vi blir isolert. Det er dette forbundsledelsen nå prøver på, og dette vi må avvise med kaldt blod.

I den videre utvikling og styrking av den faglige opposisjonen er det vik-

tig at en samler seg om faglig-politiske kampsaker. Her må det også kreves solidarisk opptreden når det er gjort vedtak. Men en kan og må ikke kreve solidarisk opptreden etter demokratisk-sentralistisk modell i andre politiske saker, der det kan herske uenighet blant folk som er enig faglig-politisk. Dette medfører bare unødig splittelse og utdypning av motsetningene mellom aktivister og passive i forningene, en motsetning som LO-ledelsen vil vite å dra nytte av, sier Bjørn Lindgren.

Ny.. Forts. fra side 6

om regjeringsmakta i borgerstaten (og for kapitalismen) - er det tvingende nødvendig å få lagt undertrykkelsestiltakene som nå bærer preg av ukontrollert anarki inn i en legal statssentralisert ramme. NAF spiller et høyt spill, de er de siste som vil tjene på det anarki de faktisk nå legger opp til, men de vet utmerket godt at DNA/LO vil forstå det press som et slikt anarki innebærer og ta seg sammen for å medvirke til en statlig undertrykkelsesmakt som kan sanksjonere, sentralisere og administrere en skjerpning av "effektiv" kamp mot arbeiderbevegelsen. Vi har beskrevet kursen som DNA/LO holder og vi har betegnet den som sosialfascistisk.

Men på den annen side vil denne utvikling klargjøre veien for arbeiderklassen. Den revolusjonære kommunistiske linje vil måtte avløse reformismens hegemoni av idag. De politiske og organisatoriske krav til Kommunistisk Arbeiderforbund vil økes kraftig i tid framover.

K. H.

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

Streik ved M. Hustad & Co: Polititerror mot arbeiderne

Torsdag 25.11. gikk de 9 fagorganiserte arbeiderne ved kjøkken og lageravd. ved M. Hustad til streik. Bakgrunnen for streiken er de elendige arbeidsforholdene ved bedriften og driftsleder Herlof Hustads langvarige trakassering av arbeiderne.

"Dråpen som fikk begeret til å flyte over" for arbeiderne, var oppsigelsen av den 16-årige Geir Iversen, som ble oppsagt etterat prøvetida var utløpt, og mens han var sjukmeldt. Dette er den 4. usaklige oppsigelsen ved bedriften i løpet av høsten. Tidligere i høst ble ei ungjente usaklig oppsagt, og da de fagorganiserte gikk mot oppsigelsen, forsøkte Hustad å sparke de to tillitskvinnene. Disse tre oppsigelsene ble slått tilbake, og en av dem som aktivt støttet de tre, var den nå oppsagte arbeideren. Dette er årsaken til oppsigelsen, til tross for at Hustad skjuler seg bak "faglige grunner", grunner han naturlig nok er ute av stand til å konkretisere.

Arbeidsforholdene ved M. Hustad & Co. Før vi tar for oss streikens utvikling, skal vi gjengi de krav arbeiderne har stilt bedriften:

- Oppvarming av produksjonslokalene (7°C uten varme)
- Oppvarming av toalettet (3°C uten varme om vinteren)
- Tariffølnn
- Full bemanning
- Like mange ferieavløsere som antall arbeidere i ferie
- Bedring av de sanitære forholdene (f.eks. mangler vi tørkemuligheter,

og tøyet/fottøyet vårt er ofte vått, vi har heller ingen muligheter til å vaske oss etter arbeidstid.)

- Full overtidsbetaling."

Disse elementære krav fra arbeiderne ble møtt med hånlige svar av typen: "Oss er det ikke farlig for - vi kan alltid plassere pengene våre i noe annet. Det er verre for dere..." Bedriftens forakt for arbeiderne er uten grenser!

Streikens utvikling

Torsdag 25.11. gikk som nevnt 9 av arbeiderne sammen med den oppsagte til streik for følgende 4 krav:

1. Oppsigelsen av arbeidskameraten vår skal trekkes tilbake.
2. Det skal fortsatt være 4 arbeidere på lageret.
3. Ingen forfølgning av dem som deltar i aksjonen.
4. Full betaling under konflikten."

Seinere har ytterligere 2 av de 18 arbeiderne sluttet seg til streiken. Av de 6 som fortsatt er i arbeid, deltok en sjåfør og en formann sammen med fru Hustad og dattera i streikebryteri sist helg (27-28.11). Da arbeiderne mandag morgen kom til bedriften, fortsatte de å hindre utkjøring av streikebrytervarer. Politiet rykket da ut med 15 mann, 2 schafere og 2 biler - og arresterte de 9 arbeiderne sammen med 2 tilskuere. Disse ble satt i enecelle, for deretter å bli avhørt en for en. 8 av de streikende er deretter oppsagt av bedriften. Slik fremstår politiet som forsvarere av borgerskapets pro-

fitt ved å arrestere streikende arbeidere og beskytte streikebrytere!

Forbundets rolle

Ved de tre tidligere oppsigelsene, hadde arbeiderne kontakt med forbundet de er organisert i, Norsk Nærings- og Nytelsesmiddelarbeiderforbund (NNN), uten at reisesekretær Ruth Kolstad utmerket seg ved sin støtte til arbeiderne. Denne siste oppsigelsen er så åpenbart usaklig at sjøl forbundet har gått mot den. Imidlertid hevdet sekretæren i den lokale NNN-foreninga at "arbeiderne var for svake", og måtte måtte dermed bare finne seg i oppsigelsen. Forbundet påla arbeiderne ikke å gå til den varslede streik torsdag 25. På dette tidspunkt var det avtalt forhandlingsmøte mellom LO og NAF om oppsigelsen, men Hustad avsto å la den oppsagte fortsette i jobben fram til dette møtet, slik LO/NAF hadde avtalt. Dette var årsaken til at arbeiderne likevel gikk ut i streik.

Det alternativ Ruth Kolstad la fram for arbeiderne, var å bringe saken inn for forliksrådet, for deretter ta fatt på sirkuset med byrett, lagmannsrett og høyesterett, en rundgang vi av erfaring vet kan ta en årrekke. Ut fra denne bakgrunn er det ikke vanskelig å forstå at arbeiderne valgte streikens veg. Det er derimot vanskelig å vurdere om arbeiderne da hadde noen mulighet til å presse forbundet til mer aktiv støtte, f.eks. ved å legge større press på bedriften. Det er en vurdering som vil måtte komme seinere, det viktige nå er å reise støttearbeidet for de streik-

Driftsleder Hustad med NAF i ryggen

ende på grunnplanen i fagbevegelsen.

Vi vil imidlertid ikke unnlate å gjøre oppmerksom på at de 4 ukene som gikk fra oppsigelsen ble varslet til streiken startet, med fordel kunne vært brukt til å spre informasjon og sikre støtte på de øvrige bedrifter innen NNN i Trondheim. At Hustad i denne tida motsatte seg forhandlinger med arbeiderne, bekrefter bare nødvendigheten av utadrettet propaganda for å tvinge bedriften inn i en forhandlingsposisjon.

Korrespondent/Trondheim.

Politisk og økonomisk støtte til de streikende sendes:

De streikende Hustadarbeiderne
c/o Postboks 1628
7001 Trondheim

Postgiro: 907.54.58.

Ny provokasjon mot arbeiderne

NAF LANSERER "HARDERE MIDLER" MOT STREIKENDE. LO-FORMANN ASPENGREN FØLGER OPP: SKJERPING AV "ARBEIDSTVISTLOVEN" NØDVENDIG. DE ULOVLIGE STREIKERS OPPSVING MÅ MØTES MED MER EFFEKTIVE TILTAK.

LO-sekretariatet har nedsatt et utvalg som skal utrede forslag om endringer i arbeidstvistloven. Vi kjenner ikke i detalj mandatet til dette utvalget, men har grunner nok til å vente det verste. Noen illusjoner om at dette utvalget skal ta for seg de mest rigorøse bestemmelser i dette lovverket som idå knebler arbeidernes muligheter til å føre faglig kamp for sine kår innen lovens ramme, for å lempe på bestemmelsene til arbeidernes fordel har vi ikke. Det kan vel heller ingen annen ha.

På forespørsel fra NRK i et radiointervju nylig om målsettinga for utredningsarbeidet fra LO-utvalgets side kunne da også formann Aspengren i LO uten omsvøp svare at bakgrunnen var det utålelige oppsvinget i ulovlige og uakseptable arbeidskamper i seinere tid. Nå skulle disiplinen skjerpes og midlene blei effektive. Hittil hadde det vist seg at disse ikke hadde vært gode nok til opprydning, dessuten skulle LO-organisasjonen settes i stand til å mer medvirke aktivt til dette.

To vesentlige trekk springer (oss) i øynene reint umiddelbart, nemlig en skjerping av midlene til statlig inngriper og autoritet, dernest ytterligere oppgaver for LO til å håndheve disiplin innen sine rekke på vegne av en styrket statsmakt.

Kommunistisk Arbeiderforbund har gjennom "den røde Arbeideren" og i sine andre publikasjoner inngående behandlet utviklina i dagens Norge og betegnet den som en utvikling henimot en korporativ stat - en stat som utvikler sin evne til å

være borgerskapets effektive undertrykkelsesredskap overfor arbeiderklassen tu fra endringa av den moderne kapitalismens faktiske betingelser. Ikke minst har vi påpekt LO-apparatets pågående integrering i denne voksende statsmakt.

Gjennom sine endringer siden 1927 har arbeidstvistloven tjent som en overbygning over denne utviklinga og lovfestet på en rekke områder arbeidernes forhold til bedriftsherrene med LO som forpliktende garantipart. LO har derfor ikke innafor lovens og "samfunnets" normer kunnet forbli arbeidernes kamporganisasjon mot kapitalistene (og deres statsmakt).

Konfrontasjoner mellom den faglige arbeiderbevegelse og denne utvikling har det vært, men det er typisk at ihvertfall allerede fra 1928-29 har ikke LO/Forbundsapparatene kunne anvendes som arbeidernes redskap i denne kampen. (Eksempler kan vises helt fra den forøvrige midlertidig effektive bygningsarbeiderstreiken i 1928 mot voldgiftsloven.)

Utviklinga av motsetningsforholdet mellom fagorganiserte på grunnplanet og LO-ledelsen/staten kan imidlertid spores lenger tilbake.

Noe særnorsk fenomen var eller er dette ikke. Den Røde Faglige Internasjonale kunne i desember 1928 oppsummere situasjonen i de utviklede kapitalistiske land og hevde at de tradisjonelle fagorganisasjoner (ikke minst gjennom sine sentraler) var iferd med å integreres i statsorganisasjonen.

Dette blei gjort gjennom "Strassbourgetesene" som også utarbeidet

den nye strategi og taktikk for arbeidernes økonomiske faglige kamp.

Herfra henter streikende arbeidere også idag kunnskap om kampens politiske omsyn og ikke minst nødvendigheten av egne valgte streikekomiteer på tvers av og utenfor det faglige apparat. Parolen: "Tvers igjennom lov til seier" har vært grunntesen liksom enheten om denne vei for kamp har vært betingelsen for seier.

Det har vært arbeidernes egen styrke i masseopptreden med resolute krav og trusler om profittap i alvorlig omfang for bedriftsherren, samt neglisjering av statsmakten og lovverket (som pisk) at man har kunnet oppnå gunstige resultater. Vi har før nevnt dagens arbeidstvistlover som kneblende overfor arbeidernes kamp. Hvorfor er vi da ikke likegyldig til endring? Jo, først og fremst fordi vi venter skjerping av midlene for statsmakten til å håndheve lovens intensjoner.

Vi har erfart at det har vært mulig å nedkjempe f.eks. arbeidsrettens funksjon til å knuse en streikekamp ved å bringe de streikende i direkte konfrontasjon med dens klassekarakter, ved å bringe til bevissthet for de streikende at domstolens dommer må neglisjeres - fordi den politiske statsmakt ikke tør eller evner å gi en enhetlig kampfront av arbeidere de bøter og straffetiltak som de fullt ut evner å gi enkeltborgere.

Poenget er at kjempende arbeidere som fører en kamp for saker som alle arbeidere er opptatt av vil kunne stole på solidaritetstiltak som i alvorlig grad vil rukke ved myten om borgerstatens "nøytralitet" og derfor avdekke motsetningenes karakter under det

"borgerlige demokrati". Ikke bare ytterligere kortsiktig profittap er i fare - men borgerstaten måtte iverksette tiltak den ikke ønsker politisk - ennå.

Dette har vært en hjørnestein i strategien ved de ulovlige streikers bølge av seire og tilsvarende prestisjetap for borgerstaten siden 1970.

Arbeidsretten som hittil hadde greid greid å sprengte tiltak til kamp mistet sin autoritet.

Nå er det sikkert at bedriftsherrene igjennom NAF har kommet til hektene og har skjerpet seg kraftig. Man er raskere og dyktigere til å finne mottiltak av reell undertrykkende karakter. Det viser erfaringene ved de seinere streiker (eks. Odda og nå seinest Hustad og Co' i Trondheim).

For det første viser det seg at nøyaktig kopiering av Norgas, Sporveiene og Sauda-streiken i 1970 er ikke tilstrekkelig idag sjøl om de fleste nederlag i seinere streiker ofte dreier seg om neglisjeringa av grunnprinsippene (Kfr. Strassbourgetesene) i disse kampers generelle riktige grunnlag.

For det andre viser det seg klart at et nytt lovverk tvinger seg fram. De tiltakene som NAF nå iverksetter (på egen hånd?) er allerede på kant av loven!

Oppsigelser, svartelisting o.s.v. samt den massive borgerlige hets og så på parlamentarisk plan, krav om utbygging av politistyrker (til og med "bedriftsvern") gir ytterligere tegn for hva som er på trappene.

For DNA og LO, om de fortsatt skal være statsbærende parti med sitt organisasjonssystem som krever hånd